

بررسی سطوح سرمی واسپین و کمترین در موش‌های آزمایشگاهی مبتلا به دیابت نوع ۲ و درمان شده با داروهای آنتی‌دیابتی متفورمین و آکاربوز

سید محمد علی غفاری^{۱*}، سید محمد تقی منصوری^۲، محمد حسین حقیقی زاده^۳، الهام رفیع^۴

۱- گروه بیوشیمی و مرکز تحقیقات سلولی و مولکولی، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور، اهواز، ایران.

۲- گروه فارماکولوژی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور، اهواز، ایران.

۳- گروه آمار، دانشکده بهداشت، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور، اهواز، ایران.

۴- مرکز تحقیقات پزشکی و مولکولی، دانشگاه علوم پزشکی اراک، اراک، ایران.

تاریخ پذیرش مقاله: ۱۳۹۳/۱۲/۰۶

تاریخ دریافت مقاله: ۱۳۹۳/۰۸/۱۹

چکیده

زمینه و هدف: واسپین و کمترین هورمون‌های بافت چربی هستند که در برخی اختلالات از جمله دیابت میزان آن‌ها در سرم تغییر می‌یابد. در این مطالعه اثر دو داروی آنتی‌دیابتی متفورمین و آکاربوز و همچنین ترکیب آن‌ها بر غلظت سرمی واسپین و کمترین در موش‌های صحرایی مبتلا به دیابت نوع ۲ بررسی شد.

مواد و روش‌ها: ۳۰ موش صحرایی نر نژاد ویستار به طور تصادفی در ۵ گروه قرار گرفتند که ۴ گروه به دیابت نوع ۲ مبتلا شدند، سه گروه از دیابتی‌ها به ترتیب با متفورمین، آکاربوز و ترکیب دو دارو به مدت شش هفته درمان شدند. وزن بدن، گلوکز ناشتا، هموگلوبین گلیک، پروفایل لیپید، واسپین و کمترین سرم اندازه‌گیری شد. اطلاعات آماری با استفاده از نرم افزار SPSS تحلیل گردید. نتایج به صورت میانگین \pm انحراف معیار گزارش و اختلاف آماری با $P < 0.05$ معنی‌دار در نظر گرفته شد.

نتایج: نتایج در این مطالعه نشان داد سطح واسپین و کمترین در گروه کنترل دیابتی نسبت به گروه کنترل نرمال به طور معنی‌داری به ترتیب کاهش ($P=0.001$) و افزایش ($P=0.004$) داشت و درمان در هر سه گروه درمان شده موجب افزایش معنی‌داری در میزان واسپین سرم شد ($P=0.0001$)، اما درمان با متفورمین موجب کاهش معنی‌داری در میزان کمترین در این گروه شد ($P=0.036$). در این مطالعه گلوکز ناشتا و هموگلوبین گلیک و پروفایل لیپید در گروه تحت درمان با هر دو دارو کاهش بیشتری را نشان داد.

نتیجه‌گیری: متفورمین و آکاربوز احتمالاً از طریق افزایش سطح سرمی واسپین موجب کاهش مقاومت به انسولین می‌شوند.

کلمات کلیدی: آکاربوز، دیابت نوع ۲، موش صحرایی، واسپین، کمترین

مقدمه

چاقی و سایر عوامل خطر متابولیک است (۲). بافت چربی یک ارگان اندوکرین فعال است که تعدادی مولکول فعال زیستی به نام آدیپوکین ترشح می‌کند (۳). آزاد شدن برخی آدیپوکین‌ها از سلول‌های چربی باعث ایجاد شرایط التهابی مزمن می‌شوند که نقش مهمی در پیشرفت مقاومت به انسولین و ابتلا به بیماری دیابت نوع ۲ دارد (۴). تعدادی از آدیپوکین‌ها نیز برای بررسی ارتباط بین چربی و مقاومت انسولین، حساسیت به انسولین را

تیب دو دیابت سلامت افراد در سرتاسر جهان را به خطر انداخته و نقش مهمی در افزایش میزان مرگ و میر دارد که علت آن پیشرفت مقاومت به انسولین و اختلال در ترشح انسولین همراه آن به شمار می‌رود، که اختلال در ترشح انسولین یک عامل ضروری برای شروع بیماری است (۱) که علت عمده‌ی آن افزایش

*نویسنده مسئول: سیدمحمدعلی غفاری، گروه بیوشیمی و مرکز تحقیقات سلولی و مولکولی، دانشکده پزشکی، دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز، اهواز، ایران. تلفن: ۰۹۱۶۳۰۳۸۹۷۹
Email: ghaffarima@yahoo.com

این یافته‌های ضد و نقیض نیاز به تحقیق بیشتر در مورد نقش کمترین در متابولیسم گلوکز را نشان می‌دهد. داروهای ضد دیابتی مختلف اثرات متفاوتی روی مقاومت به انسولین دارند که ممکن است نتیجه مکانیسم‌های متفاوت عملکرد این داروها در بهبود حساسیت به انسولین باشد. متفورمین یک داروی موثر بر هیپرگلیسمی در درمان دیابت ملیتوس است. اثرات آن روی جذب گلوکز و تولید گلوکز کبدی است و به عنوان یک حساس کننده انسولین موجب کاهش در مقاومت انسولین و کاهش در سطح انسولین پلاسما می‌شود (۱۷). عمل مهارکنندگی آلفا گلوکوزیدازی آکاربوز تجزیه کربوهیدرات‌ها را در روده به تاخیر می‌اندازد و با کاهش جذب گلوکز خون، باعث تخفیف در افزایش قند خون و کاهش انسولین به ویژه پس از صرف غذا می‌شود (۱۸) و چون آکاربوز اثرات مثبت بیشتری روی متابولیسم گلوکز و به ویژه پارامترهای مرتبط با مقاومت به انسولین در بیماران دیابت نوع ۲ دارد به درمان با متفورمین و سولفونیل اوره‌ها اضافه می‌شود. همچنین آکاربوز اثرات سودمندی در بهبود پارامترهای التهابی از جمله HOMA-IR، کنترل گلاسمیک، فشار خون و BMI دارد (۱۹) و چون بیوسنتز تری‌گلیسرید در کبد با قابل دسترس بودن گلوکز و نیز با حضور انسولین تحریک می‌شود، بنابراین آکاربوز همچنین یک اثر مهارتی لپولیز کبدی اعمال می‌کند که نتیجه‌ی اثرات آن روی جذب گلوکز و ترشح انسولین است (۲۰). ما بر اساس این فرضیه که درمان با متفورمین موجب افزایش خاصیت تیروزین کینازی رسپتور انسولین و درمان با آکاربوز منجر به بهبود سیگنال‌دهی انسولین در سلول‌های چربی می‌شود بر آن شدیم تا اثر این داروها را بر سطح سرمی دو هورمون واسپین و کمترین که از ترشحات بافت چربی هستند را بسنجیم. بنابراین به طور کلی هدف از این مطالعه بررسی نقش واسپین در ایجاد حساسیت به انسولین و مقایسه تغییرات آن در شرایط نرمال و دیابت است، یعنی در شرایط دیابت نسبت به شرایط نرمال چه تغییری خواهد کرد؟ و از اهداف دیگر بررسی سطوح کمترین در شرایط دیابت می‌باشد. همچنین اثر داروهای ضد دیابتی متفورمین و آکاربوز و ترکیب این دو دارو، روی غلظت سرمی این فاکتورها که در بیماری‌های مختلف از جمله دیابت تغییر می‌یابند، مورد ارزیابی قرار می‌گیرند.

بهبود می‌بخشند (۵) و چون این آدیپوکین‌ها در فرآیندهای متابولیسمی مختلف شامل تنظیم کنترل اشتها، حساسیت به انسولین و ترشح انسولین، مصرف انرژی، عملکرد قلبی-عروقی و التهاب شرکت می‌کنند (۶)، بنابراین کاهش حساسیت به انسولین ممکن است بازتابی از عدم تعادل ترشح آدیپوکین‌های پیش التهابی/پری‌دیابتی و ضدالتهابی/ضددیابتی باشد که در نتیجه‌ی اختلال در عملکرد بافت چربی رخ می‌دهد (۷). این آدیپوکین‌ها اثرات خود را از طریق اندوکراین، اتوکراین و یا پاراکراین اعمال و متابولیسم را تنظیم می‌کنند (۱). یکی از این آدیپوکین‌ها واسپین است که اولین بار از بافت چربی احشایی موش‌های صحرایی (Otsuka Long-Evans Tokushima) OLETF با چاقی شکمی، مقاومت انسولین و اختلالات لیپیدی جدا شد. تجویز واسپین به موش‌های چاق موجب بهبود تحمل گلوکز، افزایش حساسیت انسولین و بیان ژن‌های تغییر یافته مربوط به مقاومت به انسولین گردید. همچنین گزارش شد سطوح آن در حیواناتی که هیپرگلیسمی دارند و وزن بدن آن‌ها کم شده، کاهش پیدا می‌کند (۸). مکانیسم دقیق عملکرد واسپین (۹) و این که آیا واسپین مسبب یا محافظ پیشرفت چاقی و سندروم متابولیک است هنوز نامشخص است (۱۰)، اما این فرض را می‌توان مورد توجه قرار داد که با شروع اختلالات متابولیسمی سطوح واسپین به عنوان عاملی جبرانی و حفاظتی افزایش یافته و با پیشرفت بیماری غلظت در گردش آن کاهش می‌یابد (۱۱).

کمترین آدیپوکین دیگری است که به صورت پلی‌پپتید نابالغ از بافت چربی احشایی و کبد ترشح می‌شود. سپس به کمک آنزیم سرین پروتئاز شش اسید آمینه از انتهای کربوکسیل پلی-پپتید هدف جدا شده و به کمترین بالغ تبدیل می‌گردد (۱۲). به دلیل نقش کمترین در تمایز سلول‌های چربی، این پروتئین را در گروه آدیپوکین‌ها طبقه‌بندی کردند (۱۳). گزارش شده که سطح سرمی کمترین در افراد چاق و دیابتی بالا می‌رود (۱۴). بررسی‌های *in vitro* مشخص کرده‌اند که درمان با کمترین موجب مقاومت به انسولین در سلول‌های عضله یا اسکلتی می‌شود (۱۵). همچنین گزارش شده که کمترین نوترکیب موش فسفوریلاسیون تیروزین سوبسترای ۱ رسپتور انسولین را که توسط انسولین تحریک شده و مصرف گلوکز را در آدیپوسیت‌های 3T3 افزایش می‌دهد (۱۶).

مواد و روش‌ها

معرف‌ها و مواد شیمیایی: نیکوتین‌آمید و STZ از شرکت سیگما آلد ریچ (آمریکا) و ماده موثر داروهای آکاربوز و متفورمین از طریق شرکت دارویی اکسیر تهیه شد. کیت اندازه‌گیری قندخون، کلسترول تام، HDL-C و تری‌گلسیرید، از شرکت پارس آزمون ساخت کشور ایران خریداری شد. LDL-C طبق فرمول فریدوالد محاسبه شد:

$$\text{LDL cholesterol} = \text{total cholesterol} - (\text{HDL-C} + \text{TG}/5)$$

HbA1c به روش کروماتوگرافی تعویض کاتیونی با استفاده از کیت خریداری شده از شرکت BIOSYSTEMS ساخت کشور اسپانیا اندازه‌گیری شد. غلظت واسپین و کمترین سرم با استفاده از کیت شرکت CRYSTAL DAY BIOTECH ساخت کشور چین و انسولین با استفاده از کیت شرکت MERCODIA ساخت کشور سوئد هر دو به روش الایزا اندازه‌گیری شد. شاخص مقاومت به انسولین با استفاده از مدل هموستاز ارزیابی مقاومت انسولینی محاسبه گردید.

$$\text{HOMA_IR} = \text{fasting insulin } \mu\text{U/mL} \times \text{fasting glycaemia mmol/L} / 22.5$$

حیوانات: تعداد ۳۰ موش صحرایی نر نژاد ویستار (۳۰۰-۲۶۰ گرم) خریداری و حیوانات مورد نظر در شرایط آزمایشگاهی مناسب با میانگین درجه حرارت ($23 \pm 2^\circ\text{C}$) و بر خورداری از ۱۲ ساعت روشنایی و ۱۲ ساعت تاریکی قرار گرفتند. غذای موش‌ها از نوع غذای فشرده و به صورت پلیت و ساخت شرکت خوراک و دام طیور بود. روش کار با حیوانات، مطابق با روش‌های استاندارد و معتبر بوده و به تصویب کمیته اخلاقی دانشگاه علوم پزشکی اهواز رسید.

القای دیابت نوع ۲: برای القای دیابت نوع ۲، ابتدا محلول نیکوتین‌آمید با دوز ۱۱۰ میلی‌گرم بر هر کیلوگرم وزن موش و به صورت درون صفاقی تزریق شد. پس از پانزده دقیقه، محلول تازه تهیه شده STZ در بافر سیترات با pH=۴/۵ بلافاصله به صورت داخل صفاقی با دوز ۶۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم پس از یک شب ناشتایی تزریق شد. گروه کنترل سالم فقط بافر سیترات با همان حجم دریافت کرد (۲۱). سه روز پس از تزریق، گلوکز خون ناشتا اندازه‌گیری و قند خون بالای ۱۲۶ میلی‌گرم بر دسی‌لیتر به

عنوان معیاری برای اطمینان از ابتلای موش‌ها به دیابت نوع ۲ در نظر گرفته شد (۲۲).

طرز تهیه غذای حاوی آکاربوز: برای گروه‌های دریافت کننده آکاربوز و ترکیب آکاربوز- متفورمین هر ۱۰۰ گرم پودر غذای خریداری شده (با همان ارزش غذایی پلیت سایر گروه‌ها)، با ۴۰ میلی‌گرم ماده موثر آکاربوز به خوبی با آب مخلوط شدند و مجدداً به شکل پلیت در آورده و آب‌گیری شد و به جای غذای عادی در اختیار این دو گروه قرار گرفت.

روش کار: ۳۰ موش صحرایی نر نژاد ویستار در ۵ گروه و در هر گروه ۶ موش قرار گرفتند. به طور تصادفی ۶ موش به عنوان گروه کنترل نرمال در نظر گرفته شد. مابقی حیوانات با مدل - STZ نیکوتین‌آمید دیابتی شدند که از این ۲۴ سر موش ۶ تایی آن به عنوان گروه کنترل دیابتی جدا و مابقی نیز در سه گروه ۶ تایی به ترتیب تحت درمان با ماده موثر متفورمین با دوز ۱۵۰ میلی‌گرم بر کیلوگرم وزن بدن به صورت محلول در آب آشامیدنی (۲۳)، آکاربوز با دوز ۴۰ میلی‌گرم به ازای هر ۱۰۰ گرم غذای روزانه (۲۴) و گروه آخر که تحت درمان با ترکیب دو دارو قرار گرفتند. لازم به ذکر است که در گروه دریافت کننده دو دارو ابتدا به مدت دو هفته متفورمین را با همان دوز همراه با آب آشامیدنی دریافت کردند و پس از آن، علاوه بر متفورمین، آکاربوز نیز با همان دوز و همراه با غذای روزانه در اختیار حیوانات قرار گرفت و چون دوز دریافت دارو با توجه به وزن هر حیوان تنظیم می‌شد بنابراین هر موش در یک قفس جداگانه نگهداری شد. طی ۶ هفته درمان موش‌های گروه‌های کنترل دریافت طبیعی آب و غذا را داشتند. وزن و قد اولیه و پایانی و قند خون ناشتا همه حیوانات در طول درمان اندازه‌گیری شد.

خلاصه گروه بندی گروه‌ها به صورت زیر می‌باشد:

۱. گروه کنترل نرمال

۲. گروه دیابتی شده با STZ و نیکوتین‌آمید

۳. گروه دیابتی دریافت کننده‌ی متفورمین به صورت محلول در

آب

۴. گروه دیابتی دریافت کننده‌ی آکاربوز به صورت مخلوط در

غذا

واسپین و کمترین با سایر متغیرها با استفاده از همبستگی پیرسون بررسی شد.

نتایج

تغییرات وزن و BMI قبل از تزریق STZ و پس از ۶ هفته درمان در ۵ گروه در جدول شماره ۱ نشان داده شده است. ۷۲ ساعت پس از تزریق STZ رت‌های گروه ۲ در مقایسه با گروه ۱ به وضوح هیپرگلیسمی را نشان دادند. مصرف آب و غذای رت‌های دیابتی به طور قابل توجهی از رت‌های کنترل سالم و درمان شده‌ها بیشتر بود. نتایج حاصل کاهش شدید وزن را در گروه ۲ ($P=0/0001$) نشان داد که البته در گروه ۴ و ۵ هم با شدت کمتر مشاهده شد. در گروه ۳ افزایش وزن موش‌ها دیده شد، گروه ۱ نیز با افزایش قابل توجه وزن ($P=0/0001$) همراه بود.

۵. گروه دیابتی دریافت کننده‌ی آکاربوز و متفورمین به ترتیب مخلوط در غذا و آب

پس از پایان هفته ششم همگی حیوانات پس از اندازه‌گیری وزن و قند خون ناشتا، پس از یک شب ناشتایی با کتامین (۷۵ میلی گرم بر کیلو گرم وزن بدن) و زایلازین (۱۰ میلی گرم بر کیلو گرم وزن بدن) با تزریق داخل صفاقی بیهوش شدند و نمونه خون از قلب جمع آوری شد. نمونه خون کامل به منظور اندازه‌گیری HbA1c جمع آوری و به منظور اندازه‌گیری پارامترهای بیوشیمیایی جداسازی سرم انجام شد.

تحلیل آماری: در این مطالعه داده‌ها با استفاده از نرم افزار رایانه‌ای SPSS ویرایش ۱۶ بررسی شد. ابتدا نرمال بودن توزیع متغیرها در هر ۵ گروه با استفاده از آزمون sample Kolmogorov – smirnov بررسی شد و پس از حصول اطمینان

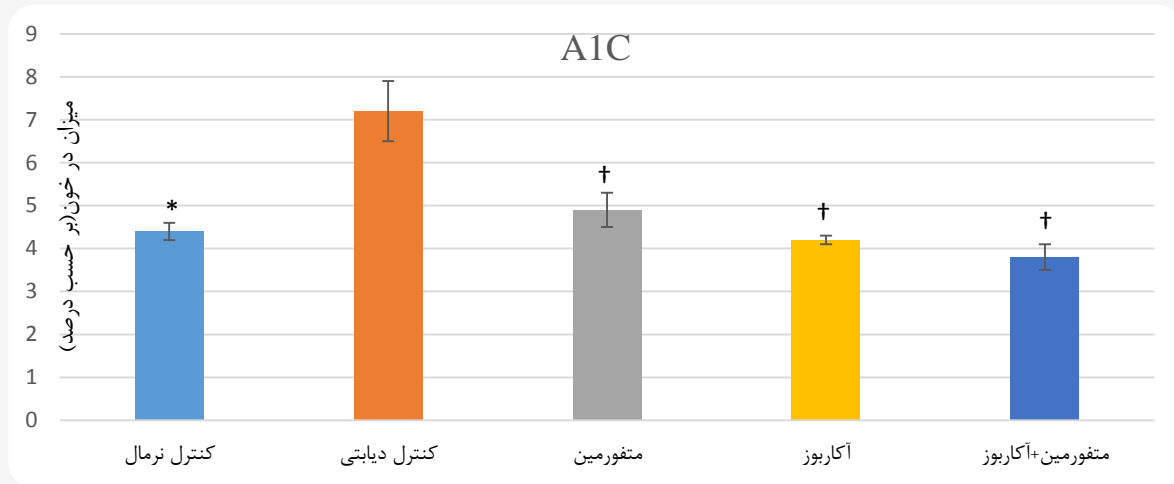
جدول شماره ۱: مقایسه وزن و BMI در ۵ گروه موش صحرایی

گروه	وزن (گرم)		شاخص توده بدن (گرم بر سانتی متر مربع)	
	شروع مطالعه	پایان ۶ هفته	شروع مطالعه	پایان ۶ هفته
گروه ۱	۱۳/۳۱±۲۷۷/۱۷	۱۴±۳۲۰/۱۰۰	۱۰۴±۰/۶۰۵	۱۰۲± ^b ۰/۶۷۶
گروه ۲	۳/۶۵±۲۹۹/۱۷	۴۰ ^a ۱۸±۲۱۸/۵۰	۰/۰۳±۰/۶۳۳	۰/۰۴± ^a ۰/۵۰۳
گروه ۳	۱۲/۲۲±۲۹۶/۶۷	۱۸۳ ^b ۱۴±۳۰۷/۱۰۰	۰/۰۲±۰/۶۴۲	۰/۰۳± ^b ۰/۶۷۴
گروه ۴	۸/۰۰±۲۸۷/۰۰	۱۵/۱۱±۲۲۹/۸۳	۰/۰۲±۰/۵۸۰	۰/۰۳± ^a ۰/۵۲۱
گروه ۵	۹/۹۹±۲۶۳/۶۷	۱۱/۲۵±۲۳۱/۵۰	۰/۰۳±۰/۵۴۹	۰/۰۳± ^a ۰/۵۳۰

دسته بندی گروه‌ها به صورت ۶ تایی و داده‌ها به صورت میانگین ± انحراف معیار می‌باشد. گروه‌ها به ترتیب شماره‌گذاری: کنترل نرمال، کنترل دیابتی، درمان شده با متفورمین، درمان شده با آکاربوز، درمان شده هم با متفورمین و هم آکاربوز. ^a $P < 0.05$ در مقایسه با گروه ۱. ^b $P < 0.05$ در مقایسه با گروه ۲.

نتایج حاصل از اندازه‌گیری HbA1c نشانگر افزایش معنی‌دار هموگلوبین گلیکته در موش‌های دیابتی نسبت به گروه کنترل سالم بود ($P=0/0001$). مقایسه این پارامتر حاکی از کاهش معنی‌دار در همه گروه‌های تحت درمان و از میان روش‌های درمانی، ترکیب متفورمین و آکاربوز موثرتر بود ($P=0/0001$). تاثیر روش‌های درمان بر پروفایل لیپید در موش‌های دیابتی در نمودارها نشان داده شده است. درمان در هر سه گروه موجب

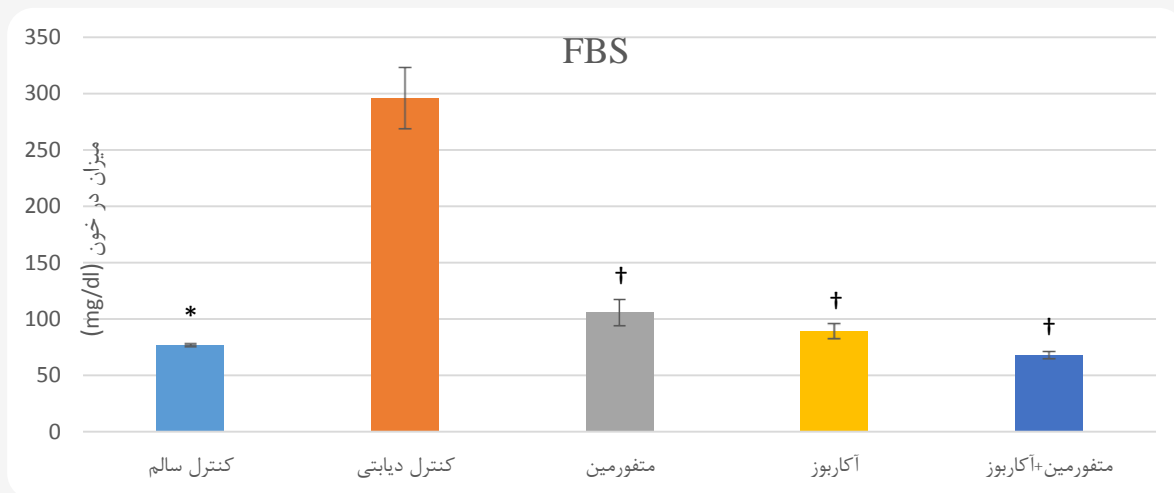
از نرمال بودن متغیرها، و با استفاده از ثبت آماری آنالیز واریانس یک طرفه (ANOVA)، میانگین متغیرها در ۵ گروه مورد تحلیل آماری قرار گرفت. بعد از مشاهده‌ی معنی‌دار شدن اختلاف میانگین بین گروه‌ها با استفاده از آزمون پست هوک (تعقیبی) گروه‌ها دو به دو آنالیز شدند، نتایج حاصل از این بررسی به صورت میانگین ± انحراف معیار گزارش گردید و اختلاف آماری با ۰/۰۵ $P <$ معنی‌دار در نظر گرفته شد. همچنین ارتباط بین فاکتورهای

نمودار شماره ۱: مقایسه میزان AIC در ۵ گروه با کمک آزمون واریانس یک طرفه نشان داد اختلاف معنی‌داری در بین گروه‌ها وجود داشت ($P=0/0001$). با استفاده از آزمون توکی اختلاف معنی‌دار بین دو گروه نرمال و دیابتی وجود داشت ($P=0/0001$), بین گروه دیابتی و درمان شده با متفورمین ($P=0/0001$), بین دیابتی و گروه درمان شده با آکاربوز ($P=0/0001$), بین دو گروه دیابتی و درمان شده با ترکیب دو دارو ($P=0/0001$), البته اختلاف معنی‌داری بین گروه درمان شده با ترکیب دو دارو و گروه درمان شده با متفورمین وجود داشت ($P=0/002$).

*معنی‌داری گروه کنترل نرمال با کنترل دیابتی

†معنی‌داری گروه درمان شده‌ها با کنترل دیابتی

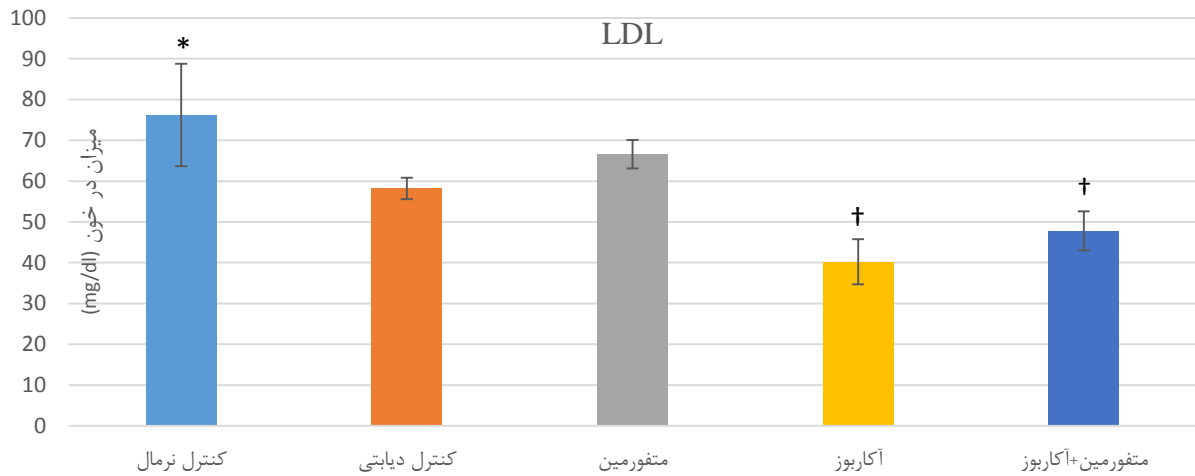
نمودار شماره ۲: مقایسه میزان FBS در ۵ گروه با کمک آزمون واریانس یک طرفه. اختلاف معنی‌دار در بین گروه‌ها مشاهده گردید ($P=0/0001$) و با استفاده از آزمون توکی (Tukey) اختلاف معنی‌دار بین دو گروه نرمال و دیابتی ($P=0/0001$), بین گروه دیابتی و درمان شده با متفورمین ($P=0/0001$), بین دیابتی و گروه درمان شده با آکاربوز ($P=0/0001$), بین دو گروه دیابتی و درمان شده با ترکیب دو دارو ($P=0/0001$)

*معنی‌داری گروه کنترل نرمال با کنترل دیابتی

†معنی‌داری گروه درمان شده‌ها با کنترل دیابتی

پنجم که ترکیب هر دو دارو را مصرف می‌کردند مشهودتر بود. در ضمن میزان کلسترول در این گروه کاهش معنی‌داری را نشان داد

کاهش معنی‌دار در میزان تری‌گلیسرید سرم شد ($P=0/0001$). از بین سه گروه تحت درمان، کاهش تری‌گلیسرید سرم در گروه

نمودار شماره ۳: مقایسه میزان LDL در ۵ گروه با کمک آزمون واریانس یک طرفه. اختلاف معنی دار در بین گروه‌ها مشاهده گردید ($P=0/0001$) و با استفاده از آزمون توکی اختلاف معنی دار بین دو گروه نرمال و دیابتی وجود داشت ($P=0/0001$), بین دیابتی و گروه درمان شده با آکاربوز ($P=0/0001$), بین دیابتی و گروه درمان شده با داروهای ترکیبی ($P=0/046$)

* معنی داری گروه کنترل نرمال با کنترل دیابتی
† معنی داری گروه درمان شده با کنترل دیابتی

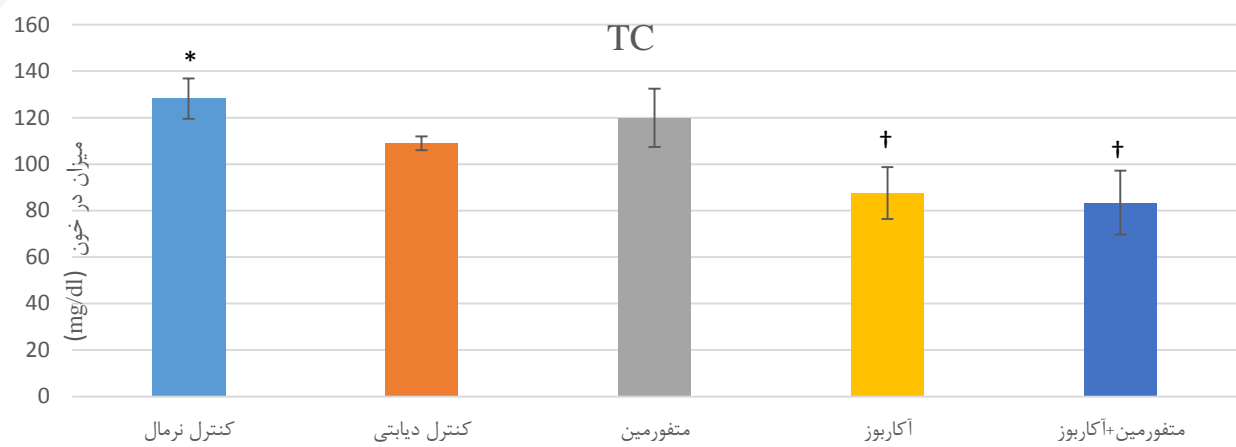

نمودار شماره ۴: مقایسه میزان HDL در ۵ گروه با کمک آزمون واریانس یک طرفه نشان داد اختلاف معنی داری در بین گروه‌ها وجود دارد ($p=0/0001$) و با استفاده از آزمون توکی اختلاف معنی دار بین دو گروه نرمال و دیابتی ($P=0/013$) بین گروه دیابتی و درمان شده با متفورمین ($p=0/0001$). البته اختلاف معنی داری بین گروه درمان شده با متفورمین و سایر گروه‌ها وجود داشت ($P=0/0001$).

* معنی داری گروه کنترل نرمال با کنترل دیابتی
† معنی داری گروه درمان شده با کنترل دیابتی

باتوجه به جدول شماره ۲ سطح سرمی واسپین در گروه ۲ در مقایسه با گروه ۱ کاهش معنی داری داشت ($p=0/001$). در هر سه گروه تحت درمان یعنی گروه‌های ۳، ۴ و ۵ میزان واسپین

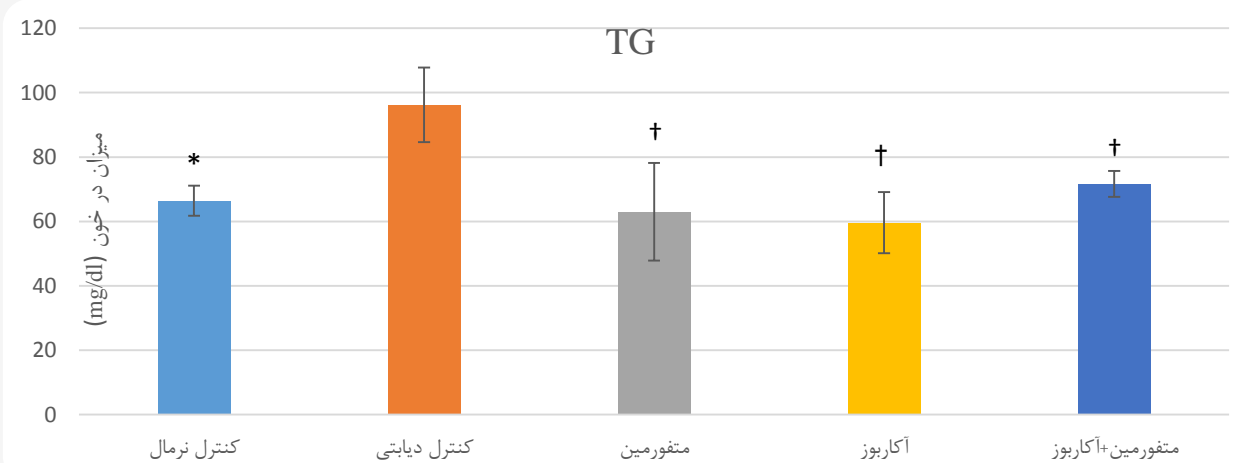
($P=0/001$)، میزان LDL-c با مصرف آکاربوز کاهش معنی دار ($P=0/001$) و میزان HDL-c تنها با مصرف متفورمین افزایش معنی داری را نشان داد ($P=0/001$).

نمودار شماره ۵: مقایسه میزان TC در ۵ گروه با کمک آزمون واریانس یک‌طرفه نشان داد اختلاف معنی‌داری در بین گروه‌ها وجود دارد ($P=0/0001$) و با استفاده از آزمون توکی اختلاف معنی‌داری بین دو گروه نرمال و دیابتی ($P=0/013$)، بین گروه دیابتی و درمان شده با آکاربوز ($P=0/005$) وجود داشت. اختلاف معنی‌داری نیز بین گروه دیابتی و گروه درمان شده با ترکیب دو دارو ($P=0/001$)، همچنین بین گروه درمان شده با متفورمین و گروه‌های درمان شده با آکاربوز و ترکیب دو دارو معنی‌داری زیادی وجود داشت ($P=0/0001$) همین‌طور اختلاف معنی‌داری بین گروه درمان شده با ترکیب دو دارو با سایر گروه‌ها بجز گروه درمان شده با آکاربوز ($P<0/001$) وجود داشت.

*معنی‌داری گروه کنترل نرمال با کنترل دیابتی

†معنی‌داری گروه درمان شده‌ها با کنترل دیابتی

نمودار شماره ۶: مقایسه میزان TG در ۵ گروه با کمک آزمون واریانس یک‌طرفه، اختلاف معنی‌داری در بین گروه‌ها نشان داد ($P=0/0001$) و با استفاده از آزمون توکی اختلاف معنی‌داری بین گروه دیابتی و گروه نرمال و همین‌طور بین گروه دیابتی و هر سه گروه درمان شده اختلاف معنی‌داری وجود داشت ($P=0/0001$)

*معنی‌داری گروه کنترل نرمال با کنترل دیابتی

†معنی‌داری گروه درمان شده‌ها با کنترل دیابتی

کنترل نرمال افزایش معنی‌داری داشت ($p=0/004$) و در مقایسه با گروه کنترل دیابتی، در گروه درمان شده با متفورمین میزان

سرم نسبت به گروه ۲ افزایش ($p=0/0001$) یافته بود. همچنین سطح سرمی کمترین در گروه کنترل دیابتی در مقایسه با گروه

جدول شماره ۲: مقایسه میزان واسپین، کمترین و شاخص مقاومت انسولین در ۵ گروه موش‌های صحرایی

متغیر گروه	واسپین (نانوگرم بر میلی لیتر)	کمترین (نانوگرم بر لیتر)	شاخص HOMA-IR (%)
گروه ۱	۷۸۶/۲±۲۲/۹	۲۷/۰۵±۶/۴	۴/۲۱±۰/۶۹
گروه ۲	۶۹۱/۸±۳۱/۰	۴۰/۶۱±۴/۰	۶/۹۲±۰/۵۱
گروه ۳	۸۳۰/۹±۴۸ ^b /۱	۳۰/۲۶±۵/۲	۵/۵۴±۳ ^b /۰۴
گروه ۴	۸۴۱/۹±۵۱ ^b /۰	۴۳/۳۷±۴/۶	۱/۵۳± ^a ^b /۰۴۵
گروه ۵	۹۰۶/۹±۲۱ ^b /۱	۴۰/۳۵±۷/۸۸	۲/۰۲± ^a ^b /۰۶۳

دسته بندی گروه‌ها به صورت ۶ تایی و داده‌ها به صورت میانگین ± انحراف معیار می‌باشد. گروه‌ها به ترتیب شماره گذاری: کنترل نرمال، کنترل دیابتی، درمان شده با متفورمین، درمان شده با آکاربوز، درمان شده هم با متفورمین و هم آکاربوز
^a P < 0.05 درمقایسه با گروه ۱
^b P < 0.05 درمقایسه با گروه ۲

خون ناشتا، تری‌گلیسرید و شاخص مقاومت به انسولین مشاهده شد و ارتباط منفی معنی‌داری بین سطوح کمترین با وزن، شاخص توده بدن و کلسترول توتال دیده شد.

کمترین سرم کاهش داشت (p= ۰/۰۳۶). همچنین بین گروه درمان شده‌ی ۳ با دو گروه درمان شده‌ی ۴ و با گروه ۵ به ترتیب اختلاف معنی‌داری وجود داشت (p= ۰/۰۰۵) و (p= ۰/۰۴۳).

جدول شماره ۴: همبستگی کمترین با متغیرهای دیگر

جدول شماره ۳: همبستگی واسپین با متغیرهای دیگر

متغیر	مقدار همبستگی	P
قند خون ناشتا	۰/۱۸	۰/۳۳
وزن	-۰/۷۷	۰/۰۱
شاخص توده بدن	-۰/۷۳	۰/۰۱
کلسترول LDL	-۰/۳۷	۰/۰۳۹
کلسترول HDL	-۰/۲۵	۰/۱۵
کلسترول توتال	-۰/۵۵	۰/۰۰۱
تری‌گلیسرید	-۰/۰۵	۰/۷۶

متغیر	مقدار همبستگی	P
قند خون ناشتا	-۰/۷۶۲	۰/۰۱
وزن	۰/۰۹۰	۰/۶۳
شاخص توده بدن	۰/۰۳۷	۰/۸۴
کلسترول LDL	-۰/۱۴۵	۰/۴۴
کلسترول HDL	-۰/۳۲۵	۰/۰۷
کلسترول توتال	-۰/۲۳۶	۰/۲۱
تری‌گلیسرید	-۰/۸۶۴	۰/۰۱

بحث و نتیجه‌گیری

دیابت شایع‌ترین بیماری متابولیک در دنیاست که با سطح بالای گلوکز خون شناخته می‌شود (۲۵). داروهای مختلفی برای این بیماری تجویز می‌شود اما ممکن است در کنار آثار مفید آن‌ها اثرات نامطلوبی روی بقیه‌ی ارگان‌ها یا ترشحات بافت‌های مختلف از جمله بافت چربی داشته باشند. متفورمین به عنوان یک حساس کننده انسولین در نظر گرفته می‌شود که منجر به کاهش معنی‌داری در سطح انسولین پلاسما می‌شود (۲۶). آکاربوز هیپرگلیسمی بعد از غذا را کاهش می‌دهد و اگرچه HbA1c را

مقایسه HOMA-IR در ۵ گروه مورد مطالعه اختلاف معنی‌داری نشان داد که این اختلاف بین گروه ۱ و ۲ (p= ۰/۰۰۰۱) و بین گروه ۲ و گروه‌های ۳، ۴ و ۵ (p= ۰/۰۰۰۱) بود که البته در گروه ۵ کاهش عددی بیشتری را نشان داد. بین گروه ۱ و گروه‌های درمان شده نیز اختلاف معنی‌داری به ترتیب با گروه ۴ و ۵ (p= ۰/۰۰۴) و (p= ۰/۰۰۲) وجود داشت. به منظور تعیین همبستگی بین غلظت سرمی واسپین و سایر متغیرهای اندازه‌گیری شده از تحلیل همبستگی پیرسون استفاده شد و ارتباط منفی معنی‌داری بین سطوح سرمی واسپین با قند

به طور معنی‌داری کاهش یافت (۳۳) و از آنجا که با القا دیابت با STZ، کاهش محتوی انسولین و تخریب نسبی پانکراس اتفاق می‌افتد و حالتی شبیه به مرحله انتهایی دیابت نوع ۲ ایجاد می‌شود احتمالاً کاهش میزان واسپین در گروه کنترل دیابتی در مطالعه ما نیز به این دلیل بوده است که موافق با مطالعه (۷) است. علاوه بر آن نشان داده شده که تجویز واسپین منجر به کاهش مصرف غذا شده و تقویت کننده اثرات کاهندگی گلوکز خون است (۳۴). اما برخی مطالعات رابطه‌ای بین واسپین در گردش و حساسیت انسولین مشاهده نکردند (۳۵ و ۳۶). گزارش شد که آگونیست‌های PPAR- γ ، نظیر پیوگلیتازون که عموماً به عنوان حساس کننده انسولین است، می‌تواند موجب تمایز پری‌آدیپوسیت به سلول چربی بالغ شود و از این طریق موجب افزایش میزان واسپین شود (۳۷). در مطالعه ما نیز متفورمین و آکاربوز که از حساس کننده‌های انسولین به شمار می‌روند موجب افزایش معنی‌داری در سطوح واسپین سرم در این گروه‌ها شد. به این ترتیب که کاهش مقاومت به انسولین در این گروه‌ها نیز می‌تواند از بالا رفتن واسپین در سرم و بافت چربی پیروی کند (۳۸). به نظر می‌رسد سطوح واسپین سرم به عنوان یک مارکر برای سنجش بیماران چاق و دیابتی بتواند مناسب باشد (۳۸). بنابراین بر طبق نتایج این مطالعه واسپین کاهش یافته در سرم با مقاومت انسولین افزایش یافته با القا دیابت با نیکوتین‌آمید و STZ ارتباط دارد. همچنین Hida و همکاران گزارش کردند که بیان ژن واسپین در رت‌های دیابتی کاهش می‌یابد (۷). در حالی که انسولین و تیازولیدین دیون‌ها بیان آن را القا می‌کنند. پیشنهاد شده که واسپین ممکن است مکانیسم جبرانی در پاسخ به کاهش حساسیت به انسولین یا تخریب متابولیسم گلوکز داشته باشد. Edgerton گزارش داد که اثرات متفورمین که مصرف گلوکز محیطی را افزایش می‌دهد و موجب بهبود حساسیت انسولین می‌شود، بیان واسپین را افزایش می‌دهد که در این مورد یافته ما موافق با این یافته بود (۳۹) و بر خلاف یافته Gukelik و همکاران (۱۰) بود که نشان دادند در بیماران مصرف کننده متفورمین سطوح واسپین نسبت به بیمارانی که مصرف متفورمین نداشته‌اند کمتر بوده است که البته ممکن است این اختلاف به دلیل وجود تفاوت در مکانیسم تنظیم واسپین در انسان و جوندگان باشد. از آنجا که مکانیسم دقیق عملکرد واسپین به درستی کشف نشده

فقط تا ۰/۵ یا ۰/۸ درصد پایین می‌آورد اما کاهش معنی‌داری در سطح گلوکز افزایش یافته‌ی پس از غذا دارد بدون این که سطح انسولین در گردش را افزایش دهند و بدون این که موجب هیپوگلیسمی شود (۲۷). یافته‌های مطالعه ما نشان داد که قند خون ناشتا و هموگلوبین گلیکته با مصرف متفورمین و آکاربوز به مدت شش هفته کاهش معنی‌داری یافت ولی کاهش این دو پارامتر با مصرف همزمان دو دارو کاهش بیشتری را نسبت به مصرف هر دارو به تنهایی نشان داد که این نتایج موافق با Halimi و همکاران است که اثرات بهتر مصرف ترکیب هر دو دارو را مشاهده کردند (۲۸). انواع دیابت به ویژه نوع دو معمولاً با اختلالات لیپوپروتئین و لیپید پلاسما به ویژه افزایش TG و کاهش HDL همراه است که این اختلالات لیپیدی در افزایش ریسک بیماری‌های کاردیوواکولار به ویژه بیماری عروق کرونر نقش دارند (۲۹). در این مطالعه درمان با آکاربوز و به ویژه اضافه شدن درمان آکاربوز به متفورمین اثرات مثبت جامع تری نسبت به متفورمین روی گلوکز و متابولیسم لیپیدها داشت از جمله این که غلظت TG، LDL و کلسترول تام را کاهش داد گرچه گروه پنجم با مصرف ترکیب دو دارو کاهش بیشتر TG را نشان داد که موافق با برخی مطالعات بود (۳۰). کاهش غلظت TG نشان از یک کاهش در فعالیت لیپاز دارد که این ممکن است نتیجه افزایش در حساسیت انسولین یا اثرات غیر مستقیم به خاطر بهبود کنترل گلیسمیک باشد (۳۱)، ضمن این که آکاربوز اثر افزایشی روی میزان HDL نداشت. مطالعات قبلی حاکیست که میزان کلسترول توتال با مصرف آکاربوز کاهش و با مصرف متفورمین افزایش یافته است، هر چند که تفاوت معنی دار نیست (۲۸). مطالعه ما نیز این امر را تایید می‌کند. بافت چربی یک ارگان اندوکراین فعال است که تعدادی آدیپوکین ترشح می‌کند (۱۰). واسپین که یکی از این آدیپوکین‌هاست طی تحقیقاتی در ارتباط با چاقی کشف شد (۷). پیشنهاد شده که واسپین یک فاکتور جالب توجه برای پیشرفت اثرات داروهاست (۳۲). زمانی که موش‌های صحرائی OLETF در اوج چاقی، افزایش وزن و مقاومت انسولینی بودند غلظت سرمی واسپین در آن‌ها افزایش داشت، در حالی که با وخیم‌تر شدن دیابت از غلظت آن کاسته شد (۷). Atya Hanaa B و همکاران نیز مشاهده کردند با طولانی شدن زمان دیابت میزان واسپین در گروه کنترل دیابتی

می‌یابد و یا حتی می‌تواند مسبب آن باشد. Takahashi و همکاران (۱۵) گزارش کردند که کمترین نوترکیب موش فسفریلاسیون تیروزین سوبسترای رسپتور انسولین را که توسط انسولین تحریک شده و مصرف گلوکز در آدیپوسیت‌های 3T3 را افزایش می‌دهد. در مقابل این گزارش Kralish و همکاران (۴۹) گزارش کردند که کمترین به طور معنی‌داری انتقال گلوکز تحریک شده به وسیله انسولین در سلول‌های 3T3 را کم می‌کند. در راستای این نتیجه Sell و همکاران (۱۴) گزارش کردند که کمترین مصرف گلوکز در سلول‌های ماهیچه اسکلتی در سطح سوبسترای رسپتور انسولین و AKT را کاهش می‌دهد که البته چون در مطالعه ما کمترین در گروه دیابتی که هیپرگلیسمی دارد افزایش یافته تأیید می‌کند که ممکن است کمترین مصرف گلوکز را در سلول‌ها کاهش دهد. این یافته‌ها نیاز به تحقیق بیشتر در مورد نقش کمترین در متابولیسم گلوکز را نشان می‌دهد. همچنین نشان داده شده که انسولین سطوح کمترین سرم و چربی سفید را افزایش ولی متفورمین آن را کاهش می‌دهد (۵۰). بیان کمترین و رسپتور سوم آن در بافت‌ها برای هموستاز گلوکز نشان می‌دهد که تغییر در عملکردهای بیولوژیکی کمترین می‌تواند به قطع متابولیسم گلوکز که در چاقی اتفاق می‌افتد نسبت داده شود (۴۸). بنابراین پیشنهاد شده که کمترین از طریق تنظیم هموستاز گلوکز در بافت چربی سفید، عضلات اسکلتی و کبد در پاتولوژی مقاومت انسولین شرکت می‌کند (۴۸). Wenchao و همکاران نشان دادند که بیان افزایش یافته کمترین ممکن است به عنوان یک مارکر پیش‌بینی کننده ایجاد نفروپاتی دیابتی در بیماران تیپ ۲ دیابت باشد، که البته در این تحقیق روزیگلیتازون علاوه بر کاهش کمترین در بافت کلیه موش‌ها نتوانسته کمترین در گردش و کمترین بافت چربی را در رت‌ها کاهش دهد (۵۱). در مجموع به نظر می‌رسد حساس کننده‌های انسولین نظیر متفورمین و آکاربوز می‌توانند بیان واسپین در گردش را افزایش دهند که البته ممکن است بالا رفتن سطوح واسپین یکی از دلایل کاهش مقاومت به انسولین در رت‌های دیابتی مصرف کننده این داروها بوده باشد. بنابراین پیشنهاد می‌شود که واسپین یک حساس کننده انسولین باشد و فقط متفورمین می‌تواند میزان در گردش کمترین را بهبود بخشد. بنابراین چون مقدار کمترین در زمان

(۴۵) و ارتباط سطوح واسپین سرم با مارکرهای حساسیت به انسولین، متابولیسم گلوکز و چاقی هنوز مورد بحث است (۴۱) و (۳۶). توضیح و توجیه نتایج مشکل است و وجود اختلافات در مورد ارتباط سطوح واسپین با مارکرهای مقاومت انسولین گزارش شده در مطالعات مختلف ممکن است نتیجه تفاوت در جمعیت بیماران باشد یا به علت دخالت فاکتورهای تعریف نشده که ممکن است بر روی سطوح واسپین و یا پروتئاز سوبسترای آن باشد (۴۶) و یا این که ممکن است به علت تفاوت در مکانیسم تنظیم واسپین در انسان و جوندگان باشد (۴۷). مطالعه ما درباره واسپین نشان داد که میزان سرمی واسپین در موش‌های دیابتی کاهش می‌یابد که البته به این معنی است که در حالت مقاومت انسولین (که در مطالعه ما در موش‌ها با افزایش شاخص HOMA-IR تأیید شد) این فاکتور کاهش می‌یابد و با مصرف داروهای حساس کننده انسولین نظیر متفورمین و آکاربوز افزایش می‌یابد و شاید بتوان گفت که افزایش اثرات حساس کننده این داروها ممکن است به علت افزایش واسپین باشد. بنابراین پیشنهاد می‌شود نقش واسپین به عنوان یک حساس کننده انسولین باشد.

اخیراً چندین گروه گزارش کرده‌اند که کمترین یک آدیپوکین است که تمایز و لیپولیز آدیپوسیت‌ها را تنظیم می‌کند (۱۲). بنابراین کمترین مصرف گلوکز وابسته به انسولین را در آدیپوسیت‌ها افزایش می‌دهد (۱۵) این داده‌ها عملکرد کمترین را به عنوان یک آدیپوکین در تنظیم متابولیسم پیشنهاد می‌کند. در مطالعه Bazaoglu (۱۲) و Weigert (۱۶) کمترین در گردش در افراد چاق افزایش داشت. این مقاله اولین بار گزارش داد که کمترین تحمل گلوکز را در موش‌های چاق و دیابتی بدتر می‌کند (۴۸). اما همچنین چندین تحقیق نشان داده‌اند که بیان کمترین در بافت چربی موش‌هایی با چاقی ژنتیکی افزایش نداشته و در موش‌های db/db (چاق دیابتی) نیز کم شده است اما در P.obesus (مدل موش‌های دیابتی و چاق با دستکاری‌های ژنتیکی) بالا رفته است (۱۲). مطالعه ما نشان داد که سطح سرمی کمترین در موش‌های دیابتی شده افزایش یافته که همسو با مطالعاتی است که ادعا کردند کمترین در مقاومت انسولین افزایش می‌یابد که البته ممکن است مکانیسم جبرانی باشد، یعنی با افزایش مقاومت به انسولین به جبران و در پاسخ به آن افزایش

تحقیقات و فن آوری دانشگاه کمال تشکر به عمل می‌آید. همچنین به حکم وظیفه از شرکت داروسازی اکسیر که در تهیه ماده موثر داروهای متفورمین و آکاربوز، ما را یاری رساندند قدردانی می‌نماییم.

تعارض منافع

نویسندگان هیچ گونه تعارض منافی را اعلام نکرده‌اند.

افزایش شاخص مقاومت به انسولین در موش‌های صحرایی زیاد شده و پس از درمان با متفورمین کاهش یافته می‌توانیم پیشنهاد کنیم این فاکتور با مقاومت انسولین مرتبط است.

تشکر و قدردانی

پژوهش حاضر حاصل طرح تحقیقاتی مصوب مرکز تحقیقات سلولی و مولکولی (با شماره ۹۸-CMRC) دانشگاه علوم پزشکی جندی شاپور اهواز است. بدینوسیله از این مرکز و معاونت محترم

References

1. Kershaw E, Flier JS. Adipose tissue as an endocrine organ. *J Clin Endocrinol Metab.* 2004;89(6):2548–2556.
2. Narayan KM., Boyle JP, Thompson TJ. Lifetime risk for diabetes mellitus in the United States. *JAMA.* 2003;290(14):1884-1890.
3. Bluher M. Adipose tissue dysfunction in obesity. *Exp. Clin. Endocrinol. Diabetes.* 2009; 117(6):241–250.
4. Ikeoka D, Mader JK, Pieber TR. Adipose tissue, inflammation and cardiovascular disease. *Rev Assoc Med Bras.* 2010;56(1):116-21.
5. Van Harmelen V, Reynisdottir S, Eriksson P, Thorne A, Hoffstedt J, Lonnqvist F, et al. Leptin secretion from subcutaneous and visceral adipose tissue in women. *Diabetes.* 1998;47(6):913-917.
6. Kralisch S, Bluher M, Paschke R, Stumvoll M, Fasshauer M. Adipokines and adipocyte targets in the future management of obesity and the metabolic syndrome. *Mini Rev Med Chem.* 2007;7(1):39–45.
7. Fain JN, Madan AK, Hiler ML, Cheema P, Bahouth SW. Comparison of the release of adipokines by adipose tissue, adipose tissue matrix, and adipocytes from visceral and subcutaneous abdominal adipose tissues of obese humans. *Endocrinology.* 2004;145(5):2273–2282.
8. Hida K, Wada J, Eguchi J, Zhang H, Baba M, Seida A, et al. Visceral adipose tissue-derived serine protease inhibitor: a unique insulin-sensitizing adipocytokine in obesity. *Proc Natl Acad Sci U S A.* 2005;102(30):10610-10615.
9. Bluher M. Vaspın in obesity and diabetes: pathophysiological and clinical significance. *Endocrine.* 2012;41(2):176-182.
10. Li Q, Chen R, Moriya J, Yamakawa J, Sumino H, Kanda T, et al. A novel adipocytokine, visceral adipose tissue-derived serine protease inhibitor (vaspin), and obesity. *J Int Med Res.* 2008;36(4):625–629.
11. Gulcelik NE, Usman A, Gurlek A. Role of adipocytokines in predicting the development of diabetes and its late complications. *Endocrine.* 2009;36(3):397-403.
12. Ernst MC, Sinal CJ. Chemerin: at the crossroads of inflammation and obesity. *Trends Endocrinol Metab.* 2010;21(11):660-7.
13. Bozaoglu K, Bolton K, McMillan J, Zimmet P, Jowett J, Collier G, et al. Chemerin is a novel adipokine associated with obesity and metabolic syndrome. *Endocrinology.* 2007;148(10):4687-94.
14. Wang LY, Wei L, Yu HY, Zhang Y, Jia WP. Relationship of serum chemerin to obesity and type 2 diabetes mellitus. *Zhonghua Yi Xue Za Zhi.* 2009;89(4):235-8.
15. Sell H, Laurencikiene J, Taube A, Eckardt K, Cramer A, Horrigs A, et al. Chemerin is a novel adipocyte-derived factor inducing insulin resistance in primary human skeletal muscle cell. *Diabetes.* 2009;58(12):2731-40.
16. Takahashi M, Takahashi Y, Takahashi K, Zolotaryov FN, Hong KS, Kitazawa R, et al. Chemerin enhances insulin signaling and potentiates insulin-stimulated glucose uptake in 3T3-L1 adipocytes. *FEBS Lett.* 2008;582(5):573–578.
17. Viollet B, Guigas B, Sanz Garcia N, Leclerc J, Foretz M, Andreelli F. Cellular and molecular mechanisms of metformin: an overview. *Clin Sci (Lond).* 2012;122(6):253-70.
18. Deorsa G, Maffioli P, D'Angelo A, Fogari E, Bianchi L, Cicero A. Acarbose on insulin resistance after an oral

- fat load: a double-blind, placebo controlled study. *Diabetes and Its Complications*. 2011;25(4):258-266.
19. Derosa G, Maffioli P, Ferrari I, Fogari E, D'Angelo A, Palumbo I, et al. Acarbose actions on insulin resistance and inflammatory parameters during an oral fat load. *European Journal of Pharmacology*. 2011;651(1-3):240-50.
20. Vasselli JR, DeCarr LB, Velazquez N. Effects of the a-glucosidase inhibition on lipid and lipoprotein metabolism in normal and insulin—deficient diabetic rats: In drugs in development, a-glucosidase inhibition: Potential use in diabetes. *Scriabine A. vol. I. Branford. Connecticut, U.S.A.. Neva Press*;125-32.
21. Pierre W, Gildas AJ, Ulrich MC, Modeste WN, Benoit NT, Albert K. Hypoglycemic and hypolipidemic effects of *Bersama engleriana* leaves in nicotinamide streptozotocin-induced type 2 diabetic rats. *BMC Complementary and Alternative Medicine*. 2012;12(26):264-69.
22. Shirwaikar A, Rajendran K, Barik R. Effect of aqueous bark extract of *Garuga pinnata* Roxb. in streptozotocin-nicotinamide induced type-II diabetes mellitus. *Ethnopharmacol*. 2006;107(2):285–290.
23. Sedlinsky C, Molinuevo MS, Cortizo AM, Tolosa MJ, Ignacio Felice J, Sbaraglini ML, et al. Metformin prevents anti-osteogenic in vivo and ex vivo effects of rosiglitazone in rats. *European Journal of Pharmacology*. 2011;668(3):477–485.
24. Paiva L, Binsack R, Machado UF. Chronic acarbose-feeding increases GLUT1 protein without changing intestinal glucose absorption function. *European Journal of Pharmacology*. 2002;434(3):197–204.
25. Steppan CM, Baily ST, Bhat S, Brown EJ, Banerjee PR, Wright CM, et al. The hormone resistin links obesity to diabetes. *Nature*. 2001;409(6818):307-12.
26. Hanefeld M, Fischer S, Schulze J, Spengler M, Wargenau M, Schollberg K, et al. Therapeutic potentials of acarbose as first-line drug in NIDDM insufficiently treated with diet alone. *Diabetes Care*. 1991;14(8):732-37.
27. Krentz AJ, Bailey CJ. Oral antidiabetic agents: current role in type 2 diabetes mellitus. *Drugs*. 2005;65:385–411.
28. Halimi S, Le Berre MA, Grange V. Efficacy and safety of acarbose add-on therapy in the treatment of overweight patients with type 2 diabetes inadequately controlled with metformin: a double blind, placebo-controlled study. *Diabetes Research Clinical Practice*. 2005;50(1):49-56.
29. Murali B, Upadhaya U, Goyal R. Effect of chronic treatment with *Enicostemma littorale* in non-insulin-dependent diabetic rats. *Journal of Ethnopharmacology*. 2002;81(2):199-204.
30. Derosa G, Maffioli P. Efficacy and safety profile evaluation of acarbose alone and in association with other antidiabetic drugs: a systematic review. *Clinical Therapeutics*. 2012;34(6):1221-1235.
31. Derosa G, Angela D'A, Sibilla A, Salvadeo T, Ferrari I, Fogari E, et al. Modulation of adipokines and vascular remodelling markers during OGTT with acarbose or pioglitazone treatment. *Biomedicine & Pharmacotherapy*. 2009;63(10):723e733.
32. Wada J. Vaspin and insulin resistance. *Rinsho Byori*. 2008;56(8):705–711.
33. Atya1HB, HassanZA, Amin AI, Abd El-S. Vaspin Concentration in Obesity, Impaired glucose tolerance and Type 2 Diabetes. *Adv. Res. Biol. Sci*. 2013;1(1):6-13.
34. Klöting N, Kovacs P, Kern M, Heiker JT, Fasshauer M, Scho MR. Central vaspin administration acutely reduces food intake and has sustained blood glucose-lowering effects. *Diabetologia*. 2011;54(7):1819-1823.
35. Loeffelholz C, Mohlig M, Arafat AM, Isken F, Spranger J, Mai K. Circulating vaspin is unrelated to insulin sensitivity in a cohort of nondiabetic humans. *Eur. J. Endocrinol*. 2010; 162(3):507–513.
36. Seeger J, Ziegelmeier M, Bachmann A, Lossner U, Kratzsch J, Bluher M. Serum levels of the adipokine vaspin in relation to metabolic and renal parameters. *J. Clin. Endocrinol. Metab*. 2008;93(1): 247–251.
37. Sharma AM, Staels B. Peroxisome proliferator-activated receptor gamma and adipose tissue—understanding obesity-related changes in regulation of lipid and glucose metabolism. *J Clin Endocrinol Metab*. 2007;92(2):386-395.
38. You-min W, Wen-ping W, Li-. Adipose tissue in diet-ping W, Qi-huan LÜ, Xiao-hui Z. Calorie control increased vaspin levels of serum and periepididymal induced obese rats in association with serum free fatty acid and tumor necrosis factor alpha. *Chin Med J*. 2010;123(7):936-941.
39. Edgerton DS, Johnson KM, Cherrington AD. Current strategies for the inhibition of hepatic glucose production in type 2 diabetes. *Front Biosci*. 2009;14(1):1169–1181.
40. El-Mesallamy HO, Kassem DH, El-Demerdash E, Amin AI. Vaspin and visfatin/Nampt are interesting interrelated adipokines playing a role in the pathogenesis of type 2 diabetes mellitus. *Metabolism: clinical and experimental*. 2011;60(1):63–70.
41. Youn BS, Klöting N, Kratzsch J, Lee N, Park J W, Song ES, et al. Serum vaspin concentrations in human obesity and type 2 diabetes. *Diabetes*. 2008;57(2):372–7.
42. Giomisi A, Kourtis A, Toulis K, Anastasilakis AD, Makedou KG, Mouzaki M. Serum vaspin levels in normal pregnancy in comparison with non-pregnant women. *Eur J Endocrinol*. 2011;164(4):579–83.
43. Auguet T, Quintero Y, Riesco D, Morancho B, Terra X, Crescenti A, et al. New adipokines vaspin and omentin. Circulating levels and gene expression in adipose tissue

from morbidly obese women. *BMC Medical Genetics*. 2011;12(1):60-68.

44. Gulcelik, NE, Karakaya J, Gedik A, Usman A, Gurlek A. Serum vaspin levels in type 2 diabetic women in relation to microvascular complications. *Eur J Endocrinol*. 2009;160(1):65-70.

45. Blüher M. Vaspin in obesity and diabetes: pathophysiological and clinical significance. *Endocrine*. 2012;41(2):176-182.

46. Tan BK, Heutling D, Chen J, Farhatullah S, Adya R, Key SD, et al. Metformin Decreases the Adipokine Vaspin in Overweight in Insulin Resistance. *Diabetes*. 2008; 57(6):1501-07.

47. Mohammad A. Alghannam, Abeer A. Khalefa, Dalia I. Abd Alaleem, Ahmad A. Ahmad. Plasma Vaspin Levels in Relation to Diet Induced Metabolic Disturbance in Rats *International Journal of Diabetes Research*. 2013;2(6):112-122.

48. Matthew C. Ernst, Mark Issa, Kerry B. Goralski, Christopher J. Sina. Chemerin Exacerbates Glucose Intolerance in Mouse Models of Obesity and Diabetes. *Endocrinology*. 2010;151(5):1998-2007.

49. Kralisch S, Weise S, Sommer G, Lipfert J, Lossner U, Bluher M, et al. Interleukin-1_β induces the novel adipokine chemerin in adipocytes in vitro. *Regul Pept*. 2009;154(1-3):102-106.

50. Tan BK, Chen J, Farhatullah S, Adya R, Kaur J, Heutling D, et al. Insulin and metformin regulate circulating and adipose tissue chemerin. *Diabetes*. 2009;58(9):1971-1977.

51. Wenchao Hu, Qian Yu, Jie Zhang, Demin Liu. Rosiglitazone Ameliorates Diabetic Nephropathy by Reducing the Expression of Chemerin and ChemR23 in the Kidney of Streptozotocin-Induced Diabetic Rats. *Inflammation*. 2012;35(4):1287-1293.

Original Article

Evaluation of Serum Vaspin and Chemerin Levels in Type 2 Diabetic and Treated with Anti Diabetic Drugs Metformin and Acarbose in Rats

Ghaffari MA^{1*}, Mansouri MT², Haghhighzadeh MH³, Rafie E⁴

1- Department of Biochemistry and Cellular and Molecular Center, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

2- Department of Pharmacology, Faculty of Medical Sciences, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

3- Department of Statistics, Faculty of Medical Sciences, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.

4-Medical and Molecular Research Center, Arak University of Medical Sciences, Arak, Iran.

Received: 10 Nov 2014

Accepted: 25 Feb 2015

Abstract

Background & Objective: The serum levels of adipose tissue hormones, Vaspin and Chemerin, alter in some disorder conditions such as diabetes. The aim of this study is to investigate the effect of two anti-diabetic drugs (Metformin and Acarbose) and their combination on serum concentration of Vaspin and Chemerin in type 2 diabetic rats.

Materials & Methods: 30 male, wistar rats are randomly divided into 5 groups, while 4 groups are suffered from type 2 diabetes, and 3 groups of these diabetics are cured using metformin, acarbose, and combination of both, respectively, during 6 weeks. Body weight, fasting glucose, glycated hemoglobin, lipid profile, and serum's vaspin and chemerin are being examined. Statistic data are analyzed using SPSS software. Results report by mean \pm standard deviation, and statistic difference considers significant by $P < 0.05$.

Results: Findings of this study show a significant decrease for vaspin ($P=0.001$) and a significant increase for chemerin levels ($P=0.004$) in diabetic control group compared with normal control group. Treatment of all groups show a significant increase in serum levels of vaspin ($P=0.001$) while treatment by metformin results in a significant decrease in chemerin level in this group ($P=0.036$). In this study, fasting blood glucose, glycated hemoglobin, and lipid profile in treated group with both of drugs show decrease that is more significant.

Conclusion: Probably metformin and acarbose through increase of serum level of vaspin leads to reduction of insulin resistance.

Keywords: Acarbose, Metformin, Type 2 Diabetes, Rat, Vaspin, Chemerin

*Corresponding author: Mohammad Ali Ghaffari, Department of Biochemistry and Cellular and Molecular Center, Ahvaz Jundishapur University of Medical Sciences, Ahvaz, Iran.
Tel: +989163038979
Email: ghaffarima@yahoo.com